

ΜΙΑ ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ

Ποιά είναι η καλύτερη αστυνομία. Πώς μια γυναίκα μπορεί να γίνει αστυνομικός. Η σχολή των γυναικών αστυφυλάκων. Το παράδοξο «μάθημα της σκληρότητας». Η «δοκιμασία της αντοχής των νεύρων». Το «μάθημα της σκληραγωγίας». Η διαφορές ειδικότητες των γυναικών αστυνομικών. Τα εκπληκτικά κατορθώματα της αστυνόμου Ρού Σκότς κλπ.

Η αγγλική αστυνομία, καθώς ομολογούν όλοι οι ειδικοί είναι η καλύτερα οργανωμένη αστυνομία του κόσμου. Ένας Άγγλος που θα θελήσει να γίνει αστυνομικός, εκτός των σωματικών προσόντων του πρέπει να έχει και ψυχικά χαρίσματα, τα οποία να τον ξεχωρίζουν από τους άλλους. Ωστόσο αν η εκλογή και η εκπαίδευσις των πόλισμαν είναι δύσκολη και κοπιαστική, το πράγμα είναι ακόμα πιο δύσκολο για τις γυναίκες που θέλουν να μπουν στο αστυνομικό σώμα.

Για να γίνει μια γυναίκα αστυνόμος, πρέπει πρώτα να έχει διακριθεί στην ιδιωτική της ζωή και να είναι υπόδειγμα ενάρτησης και αυστηρής νέας. Κατόπιν διάφοροι καθηγηται αναλαμβάνουν να την εκγυμνάσουν, να την διδάξουν πως να συλλαμβάνει ή πως να προφυλάγεται από τους κακοποιούς και να της μάθουν τους διάφορους κανονισμούς και τις αστυνομικές διατάξεις. Ίδου τί γράφει σχετικώς ο Άγγλος δημοσιογράφος Λέοναρντ Φάλμουθ:

«Η γυναίκες αστυνόμοι, αναφέρει ο Φάλμουθ, προσφέρουν στην Μεγάλη Βρετανία πολύ σπουδαίες και εξαιρετικές υπηρεσίες. Αυτές έχουν αναλάβει την επίβλεψη των παιδιών, των απροστάτευτων γυναικών κι αυτές ανακρίνουν κι επιβλέπουν τις γυναίκες που εγκληματήσαν. Επίσης χρησιμοποιούνται σ' όλες τις λεπτές κι έμπιστευτικές υπηρεσίες στις οποίες ή ανήμιεις ενός πόλισμαν θα έθεωρείτο άδιακρισία. Και πρό πάντων στην δίωξιν των άπαισίων εκείνων μεγαϊρών που παρασύρουν τις ώμορφες νέες, σε τραγικές και μοιραίες περιπέτειες.

Γι' αυτό άλλωστε το εμπόριο της λευκής σαρκός στην Άλβιωνα έχει μειωθεί σημαντικά και δεν παρουσιάζει τους εκπληκτικούς αριθμούς των άλλων κρατών της Ευρώπης.

Μια Άγγλίδα, για να γίνει αστυνόμος, πρέπει να κλεισθή πρώτα για αρκετά χρόνια σε μια υπερβολικά αυστηρή σχολή που έχει χαλύβδινη πειθαρχία. Εκεί μέσα της φέρονται με τόση αυστηρότητα, ώστε ξεχνάει ότι είναι γυναίκα! Κι' αυτός άλλωστε είναι ο σκοπός της σχολής. Να εξαφανίση κάθε γυναικεία αδυναμία και κάθε τρυφερότητα απ' αυτά τα πλάσματα που θα φορέσουν την στολή του αστυνομικού χωρίς έννοείται να τις κάνη κακές και δύστροπες. Θέλει απλούστατα να τους δυναμώση τόν χαρακτήρα τους και να τις κάνη να μη επηρεάζονται κι από τις πιο ανατριχιαστικές τραγωδίες, αλλά να εκτελούν το καθήκον τους.

Μη φαντασθήτε όμως ότι αυτό το πράγμα είναι τόσο εύκολο! Όλες ή γυναίκες, ακόμη κι ή πιο δυνατές, έχουν στο βάθος της ψυχής τους μια απέραντη τρυφερότητα και μια έμφυτη δειλία. Έρχονται στιγμές που επηρεάζονται τόσο πολύ από τον συνομιλητή τους, ώστε χάνουν το θάρρος τους κι' όλη την επιβολή της θελήσεώς των. Κι' ως γνωστόν ή μεγάλες τυχοδιώτριες κι' ή διάσημες γυναίκες του υποκόσμου, ξέρουν να προσποιούνται πολύ καλά τις δυστυχισμένες και να ισχυρίζονται, ότι έπεσαν θύματα!

Σ' αυτήν λοιπόν τη σχολή των γυναικών-αστυνόμων, ένα πλήθος πασίγνωστων αστυνομικών και καθηγητών διδάσκουν ένα σωρό πράγματα. Υπάρχει παραδείγματος χάριν το «μάθημα της σκληρότητας», το οποίο διδάσκεται στην πρώτη τάξη της σχολής. Είναι ένα από τα πιο φριχτά ψυχικά βασανιστήρια: Υποβάλλουν τις νεαρές μαθήτριες στους μεγαλύτερους εξευτελισμούς και στις πιο αφάνταστες ταπεινώσεις. Εκείνες φυσικά στην αρχή θυμώνουν, κλαίνε από το πείσμα τους και μετανοούν γιατί θέλησαν να γίνουν αστυφυλάκες. Έπειτα όμως σιγά-σιγά,

αρχίζουν να συνηθίζουν, να μη προδίδουν την αγανάκτησί τους και να διατηρούν την ψυχραιμία τους. Αυτή ή δοκιμασία διαρκεί πάνω από έξη μήνες. Έπειτα ακολουθεί το μάθημα της «αντοχής των νεύρων». Αυτό γίνεται πάντα στο νεκροτομείο. Η μαθήτριάς της σχολής είναι υποχρεωμένες να ξετάζουν τα διάφορα θύματα των εγκλημάτων, να παρακολουθούν τις ανατριχιαστικές σκηνές της αναπαραστάσεως συγγερών δολοφονιών και να συνηθίζουν στη θέα των κοφτερών μαχαιριών, των αίματομένων πελέκεων και στους κρότους των πυροβολισμών. Πολλές από αυτές, βλέποντας ένα κομματιασμένο πτώμα, χάνουν τις αισθήσεις τους ή θγάζουν σπαραχτικές κραυγές τρόμου. Έπειτα όμως αυτά τα πράγματα δεν τους κάνουν πειά εντύπωσι και μπορούν μ' απάθεια να πιάσουν τα αίματομένα πτώματα, να τα μεταφέρουν, να τα έρευνήσουν και να θουτηχθούν στο αίμα όπως οί χασάπηδες.

Ακολουθεί κατόπιν το «μάθημα της σκληραγωγίας». Η υποψηφίες αστυφυλάκες μαθαίνουν πυγμαχία, συνηθίζουν τα χτυπήματα και σκληραίνουν τόσο πολύ το σώμα τους, ώστε να μη πονούν όταν τις χτυπάνε! Έτσι, σιγά-σιγά, μεταβάλλονται σε σκληρά και αναισθητά πλάσματα, τα οποία δεν συγκινούνται στην θέα και της πιο ανατριχιαστικής τραγωδίας.

Τότε τις παραλαμβάνουν οί διάφοροι καθηγηται, τους μαθαίνουν τους νόμους και τις αστυνομικές διατάξεις και όλα τα σατανικά «κόλπα» που μεταχειρίζονται ή γυναίκες του υποκόσμου, για να εξαπατούν την αστυνομία. Κατόπιν τους διδάσκουν ένα σωρό πράγματα για την προστασία των κοριτσιών και τους δίνουν χρήσιμες πληροφορίες πως να προφυλάγονται από τις διάφορες επιθέσεις.

Αμα τελειώσουν αυτά τα μαθήματα, οί καθηγηται τους που τις έχουν παρακολουθεί από την αρχή, τις ξεχωρίζουν αναλόγως της κλίσεως που έδειξαν σε αστυνομικούς - παιδονόμους, σε λαγωνικά, σε αστυνομικούς διώξεως, σ' έρευνήτριες και γενικά σ' όλους τους κλάδους της αστυνομίας. Υστερα τους διδάσκουν ότι πρέπει να ξέρη μια αστυνόμος της ειδικότητός της και κατόπιν ξετάσεων τους επιτρέπουν να φορέσουν την στολή των αστυνομικών.

Όταν ονομασθούν αστυφυλάκες, τις στέλνουν στα πιο επικίνδυνα κέντρα των κακοποιών και στα πιο ύποπτα λιμάνια. Εκεί αποκτούν την πείρα που χρειαζέ-

ται στην δουλειά τους. Κατόπιν τις ξαναφέρνουν πάλι στο Λονδίνο, όπου τους αναθέτουν πειά μ' έμπιστοσύνη υπεύθυνη ύπηρεσία.

Κι' αλήθεια, ή γυναίκες αστυνόμοι είναι αξιοθαύμαστες. Πολύς φορές μάλιστα ξεπερνούν και τους άρρενας συναδέλφους των με τα εκπληκτικά κατορθώματά τους.

Μια από τις πιο πασίγνωστες στο Λονδίνο είναι ή «μίσ» Ρού Σκότς, ή αρχηγός μιας ομάδος παρακολουθήσεως των τυχοδιωκτριών. Είναι μόλις τριάντα χρονών κι' ωστόσο τα κατορθώματά της την έχουν κάνει διάσημη και οί Άγγλοι την αποκαλούν «ή τολμηρότερη γυναίκα». Κι' αλήθεια πολλές σκοτεινές και μυστηριώδεις υποθέσεις έχουν εξιχνιασθή ως τώρα, χάρις στην καταπληκτική έξυπνάδα της. Ίδου μια από τις πιο πρόσφατες:

Στο Χάυδ Πάρκ, πρό δύο μηνών είχε θρεθή το πτώμα μιας νέας γυναίκας ντυμένης με μεγάλη κομψότητα. Έφερε ένα

(Συνέχεια εις την σελίδα 44)

Η αστυνόμος Ρού Σκότς

ΛΥΚΟΣΚΥΛΛΑ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 25)

δρόμους, πράγμα που εσήμαινε ότι εκεί κοντά ήταν το σπίτι του κυρίου τους, μέσα στο οποίο έσπευδαν να κρυφτούν, μαζί με το πιστόλι που είχαν κλέψει.

Έτσι λοιπόν ανέκαλυσαν το σπίτι του λαθρεμπόρου Σουλεϊμάν Μπέν Χατζή κι' έμαθαν από τους συνενόχους του ότι ο ίδιος είχε γυμνάσει τα λυκόσκυλλα του, υπομονετικά, επί ξηρής μήνης, να κλέβουν τα πιστόλια από τις κελεμπίες των ιθαγενών. Έπειτα, κάθε νύχτα, τὰ άφηνε ελεύθερα για να δράσουν και πολλές φορές τὰ συνώδευε και σ' άλλες συνοικίες. Τα πιστόλια δὲ που μάζευε μ' αυτόν τον παράξενο τρόπο, τὰ πουλούσε, πολλές φορές, και στὰ ίδια θύματά του, που δὲν τολμούσαν να τὸν καταγγείλουν στην αστυνομία.

Επίσης οί αστυνομικοί πληροφόρηθησαν από άλλους ιθαγενείς ότι τόσο ο Σουλεϊμάν, όσο και ο σκύλλος του ήταν ο φόβος και ο τρόμος της συνοικίας και ότι ο ένας ξεπερνούσε τὸν άλλον στην σκληρότητα.

Μὰ δὲν είχε μόνο ο Σουλεϊμάν Μπέν Χατζή έναν εγκληματικό τέτοιο λυκόσκυλλο. Και πέντε άλλοι λαθρεμπόροι της Τύνιδος είχαν γυμνάσει με τὸν ίδιο τρόπο τὰ σκυλλιά τους και κατάκλεβαν τὸς ιθαγενείς. Αὐτὰ τὰ λυκόσκυλλα είχαν πράγματι μιὰ έξυπνάδα που προκαλούσε κατάπληξι. Οί αστυνομικοί άγωνίσθηκαν παραπολύ ώσπου να κατορθώσουν να τὰ συλλάβουν. Όλα τους είχαν συνηθίσει στο κλέψιμο τῶν πιστολιῶν και ἤσαν ἔτσι πιὸ τρομερά και πιὸ μυστηριώδη από τὸς νυκτοκλέφτες. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ότι παρ' όλες τὶς προσπάθειες τῶν αστυνομικῶν, τὰ σκυλλιά αὐτὰ δὲν μπορούσαν να ξεχάσουν με κανένα τρόπο τὶς «κακές», τὶς εγκληματικὲς αὐτὲς συνήθειές τους κι' ἔτσι ο διευθυντὴς της αστυνομίας της Τύνιδος ὑποχρεώθηκε να διατάξη τὴν ἐκτέλεσί τους...

Όσο για τὸς λαθρεμπόρους που είχαν θέσει σ' ἐφαρμογή τὸ σατανικό αὐτὸ σχέδιο να κλέβουν με τὰ λυκόσκυλλά τους τὰ πιστόλια τῶν ιθαγενῶν, τιμωρήθηκαν παραδειγματικά και στάλθηκαν για δέκα χρόνια στὰ κάτεργα τοῦ Οὐάφ-Μπελέσι.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΓΚΙΕ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΕΛΛΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 29)

μπορέση να κάνει τὸ ταξίδι ὡς τὸ Σουδάν και να ζήσει στη χώρα που «πέθανε» ο μοναδικός της «έρως»!

Ο Τόμυ δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια της κι' απέφυγε πειὰ να τὴν συναντήσει. Μ' αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη ἐμφάνισις της Κέλλυ στη ζωή του ταράξε τὸ λογικό. Για να τὴν ξεχάση άρχισε να πίνει περισσότερο, να παραμελῇ τὴ δουλειά του και να μὴν ενδιαφέρεται για τίποτε. Έτσι δὲν άργησε να καταστραφῇ.

Ο Τόμυ Μόραν κατάντησε ἔπειτα από λίγο ο πιὸ φτωχὸς χρυσοθήρας. Ἐφτασε δὲ μέχρι τοῦ σημείου να ζητᾷ δανεικά από τὴν γρηά ἀλεπού, τὸν Γκάρνερ. Μὰ αὐτὸς για να τοῦ δώσῃ ἕνα νόμισμα τὸν ἐξευτέλιζε και τὸν κοροϊδεύε σαν σκλάβο.

Κι' ο Μόραν που πάντα δὲν χώνευε αὐτὴ τὴ γρηά ἀλεπού ὠρίσθηκε να τὸν «ξεκαθαρίσῃ». Ἀλλωστὲ αὐτὸς ήταν ο ἄνθρωπος που με τὴν σατανικὴν ιδέα της «δοκιμασίας» της Κέλλυ τοῦ είχε καταστρέψει τὴ ζωή.

Και μιὰ μέρα σκότωσε τὸν Γκάρνερ για να ἡσυχάσῃ από τὸς ἐξευτελισμούς του.

Ἡ δίκη τοῦ Τόμυ Μόραν ήταν ἀπλὴ και σύντομη. Ο σύζυγος της Κέλλυ δὲν σκοτιζόταν να κάνει ἀνακρίσεις και ν' ἀνοίξῃ ἱστορίες με τὸς χρυσοθήρες. Ἡξέρε ότι ὅλοι τὸς ἤσαν κατεργάρηδες. Και διέταξε τὴν «ἐκτέλεσι» αὐτοῦ τοῦ ἐγκληματία.

Ένα μόνο πράγμα δὲν μπορούσε να ἐξηγήσῃ: τὴν ἀπελπισία της γυναίκας του. Ἡ Κέλλυ ήταν ἀπαρηγόρητη για τὸν θάνατο τοῦ Τόμυ και πέθανε ἔπειτα από λίγο από μαρασμό, χωρίς ὅμως να προδώσῃ τὸ μυστικό της. Κι' ἔτσι τελείωσε ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ χρυσοθήρα που είχε ἀποκτηνωθῇ τόσο από τὴν μανία τοῦ χρυσοῦ, μὰ και που τιμωρήθηκε τόσο σκληρά για τὸ ἄσχημο παιγνίδι που είχε παίξει στο μόνο πλάσμα που τὸν ἀγαπούσε.

ΕΓΚΤΑΡ ΡΟΜΠΕΥ

ΤΟ «ΛΟΥΛΟΥΔΙ» ΤΟΥ «ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ ΚΛΑΜΠ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 28)

σὰς παρακαλῶ να ξεχάσετε τὰ λόγια μου. Όχι, δὲν ἤθελα να σὰς προσβάλω.

— Θὰ τὰ ξεχάσω, τ' ἀπάντησε με πείσμα ἡ Μάμπελ.

Και ξαφνικά ἔγειρε τ' ὠμορφο κεφάλι της στὸν ὦμο του και ξέ-

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 8)

τραῦμα στὸν δεξιὸ κρόταφο από τὸ ὅπου και εἶχε προέλθει ὁ θάνατός. Δίπλα ἀκριβῶς από τὸ πτώμα ἀνεκαλύφθη ἕνα μικρὸ γυναικεῖο πιστόλι. Έκ πρώτης ὄψεως φαινόταν ότι ἐπρόκειτο για μιὰ κοινὴ αὐτοκτονία. Ἀλλωστὲ στὴν τσάντα τοῦ θύματος ὁρέθηκε ἕνα σχετικὸ σημείωμα, στο ὅπου ἡ «αὐτόχειρ» ἀνέφερε ότι αὐτοκτονεῖ για λόγους αἰσθηματικούς.

Ἡ «μὴς» Ρόϋ που ἀνέλαβε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι δὲν φάνηκε καθόλου εὐχαριστημένη, οὔτε από τὴν γνωμάτευσι τοῦ ἱατροδικαστοῦ, οὔτε από τὴν ἐξέτασι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

— Μιὰ γυναίκα, ὅταν θέλῃ ν' αὐτοκτονήσῃ, ποτὲ δὲν καταφεύγει νύκτα, με ἔξωμη τουαλέττα στο Χάϋδ Πάρκ, τὸς ἐξηγήσε. Ἀκόμη και στὴν τελευταία της στιγμὴ σκέφτεται τὴν ὡμορφία της. Πρὶν να πεθάνῃ λοιπὸν θὰ περιποιηθῇ ἐξαιρετικά τὸν ἑαυτὸ της και θὰ φροντίσῃ και νεκρὴ να διατηρήσῃ τὴν γοητεία της. Καμμιὰ δὲν θὰ τολμούσε να κυλισθῇ μέσα στὰ χρώματα και να τὰ θάψῃ με τὸ αἷμα της. Εἶμαι βέβαιη λοιπὸν ότι δὲν πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας.

Οί συνάδελφοί της γέλασαν μ' αὐτὸς τὸς συλλογισμούς της. Ὡστόσο ἡ «μὴς» Ρόϋ Σκότς κατάρθωσε να ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος και να διαπιστώσῃ δι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος. Αὐτὴ ἡ νέα ὠνομαζόταν Μάρλυ Ἀνιους και εἶχε παρασυρθῇ στο Χάϋδ Πάρκ από μιὰ φίλη της τὴν Κέλλυ Μπέριλ, ἡ ὁποία τὴν εἶχε δολοφονήσει για να τὴν ἐκδικηθῇ που της εἶχε πάρει τὸν φίλο της. Αὐτὴ εἶχε γράψῃ και τὸ σημείωμα που εὑρέθηκε στὴν τσάντα της νεκρῆς.

Όσο για τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα της Μάρλυ, που ὑπῆρχαν πάνω στο πιστόλι, καθὼς ὡμολόγησε ἡ δολοφόνος της, αὐτὴ με τὸ μαντῆλι της καθάρισε τὰ δικά της δακτυλικά ἀποτυπώματα και ὕστερα ἔσφιξε τὸ πιστόλι στο δεξι χέρι της νεκρῆς! Ἐτσι ἔμειναν πάνω σ' αὐτὸ τὰ ἴχνη του και ἡ αστυνομία νόμισε ότι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας!

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν ἡ γυναίκες ἀστυνόμοι εἶνε δαίμονες, γιατί συνδυάζουν μαζί με τὸ ταλέντο τῶν ἀστυνομικῶν και ὅλην τὴν γυναικεῖαν πονηρίαν τους!

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

Τίτο με θραχνή φωνή. Ἀκούστε με ν' ἀλλάξω μιὰ στιγμὴ κι' ἔρχομαι μαζί σας ὅπου θέλετε...

Ο διευθυντὴς τοῦ τσίρκου δὲν μπορούσε να πιστέψῃ στ' αὐτιά του.

— Μὰ τί τρέχει; ρώτησε ἀνήσυχος στο γέρο παληάτσο που ἔστεκε δίπλα του. Αὐτὸς ο κύριος, ὅπως μοῦ εἶπε, ἦρθε για να δῇ τὸ προσωπικό μου...

— ...και να πιᾷ τὸν Τίτο. Συμπλήρωσε ο γέρος παληάτσος. Ναι, ναί... Δὲν διαβάσατε τὶς ἐφημερίδες; Κάποιος ἔσπασε τὸ ταμειὸ τοῦ σταθμοῦ της Λουρβίλ. Μὰ δὲν εἶχε τύχη. Τὸ ταμειὸ ήταν ἄδεια!... Ἐ, λοιπὸν, αὐτὸς ο λωποδύτης...

— Εἶνε ο Τίτο! στέναξε ο διευθυντὴς τοῦ τσίρκου, ἀπαρηγόρητος που ἔχανε τόσο ξαφνικά τὸν καλύτερο κλόουν του.

Κ' ήταν ἀλήθεια: ο Τίτο, εἶχε καταφύγει στο ἵπποδρόμιο για να κρυφτῇ ἀνάμεσα στοῦς σάλτιμπάγκους. Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορά δὲν εἶχε τύχη. Και κλείσθηκε στὴ φυλακὴ για ἔξη μῆνες.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΡΕΜΥ

σπασε σ' ἕνα παιδικὸ κλάμα. Ἐκλαιγε από τὴ χαρά της, από τὴν δυνατὴ συγκίνησι που της εἶχε προκαλέσει αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησι τοῦ Τέντυ. Ἐκλαιγε ἀκόμη από τὸ πείσμα της γιατί δὲν ἤθελε να τοῦ ὁμολογήσῃ ὅτι κι' αὐτὴ τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Κι' ὅταν αὐτὸς της πρότεινε να γίνῃ γυναίκα του ἡ Μάμπελ τοῦ δήλωσε με καμία:

— Όχι! Όχι! Χώλις φορὲς ὄχι, γιατί με βασάνισες με τὴν περιφρόνησί σου και τὴν ἀδιαφορία σου!

Ἄλλ' ἄφησε τὸν Τέντυ να της κλείσῃ τὸ στόμα μ' ἕνα παθητικὸ φιλί. Και τ' αὐτοκίνητο ἐξακολούθησε να τρέχῃ πάνω στὸν ἔρημο ἐξοχικὸ δρόμο, στὸν δρόμο που τὸς ὡδηγοῦσε πρὸς τὴν εὐτυχία τους.

Μετὰ από λίγες μέρες, ὡστόσο ἀνηγγέλθησαν ἐπασήμως οί γάμοι τους. Και τὸ «Σπόρτινγκ Κλάμπ» ἔχασε τὴν πιὸ ὡμορφη και τὴν πιὸ χαριτωμένη ἀθλήτριά του, γιατί εἶχε φύγει με τὸν ἄνδρα της για ἕνα μακρινὸ ταξίδι μέλιτος ἐκεῖ κάτω στὰ μαγευτικά νησιά τῶν Χαβάι.

ΤΖΩΝ ΚΡΑΥΣΛΕΡ